

279052

ANUL VIII. - No. 2
15 Noemvrie 1931

„Hristos, Regele, Națiunea“
„România a Românilor“

INFRAȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni

Cuprinsul:

I. C. Cătuneanu: Hipocrizie și falsificare.

L. A. N. C. In Parlament: Discursul d. prof. A. C. Cuza la discuțiunea asupra Proiectului de buget pe 1931, rectificat (7 Iulie 1931).

Manifestații antisemite la Varșovia.

„Frăția de Cruce“: Solie către Moși!

Slugoi la Jidani.

Dr. V. E. Șortan: Insemnări pe marginea Procesului Tischler.

V. Zaharia: Inflație — Conversiune — Matoriu.

Congresul L. A. N. C. — Bucovina.

I. Berinde: Cinstiții boieri în pribegie.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. LAZĂR ISAICU.

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Hipocrizie și falsificare

Dintre toate luptele, ce a avut să ducă omenirea pentru ca binele să înfrângă răul, nici una nu a întâmpinat mai multe greutăți, decât a ideii naționale, contra Iudaismului actual.

Spre deosebire de conflictele din trecut, lumea creștină din secolul XX are de combătut un dușman, care se întâlnește nu numai pe câmpul deschis al concurenței economice, unde mai mult sau mai puțin este vizibil; dar mai ales, are de combătut un dușman invizibil, care a pus stăpânire în așa măsură pe felul creștinilor de a gândi, de a judeca, de a simți, încât a avut perfectă dreptate, ce se verifică zilnic, *Genot des Mousseaux*, când între 1860—70, a dovedit într-o scriere celebră „la Judaisation du monde chrétien“.

Aici într'adevăr, sub această formulare a marelui autor francez, stă ascuns pericolul, care îngreunează lupta antisemită.

Cucerirea materială a dușmanului vizibil o recunoaște chiar unul din rasa jidovească, *P. Ratisbonne*, conștient la creștinism, în următorii termeni:

„Prin felul lor de a lucra, și stăpâniri de instinctul dominațiunii, Jidanii au năvălit treptat pe toate căile largi, cari duc la avere, la demnitate și putere. Ei conduc bursa, presa, teatrul, literatura, administrațiile, marile căi de comunicație pe uscat și pe mare și prin vaza ce le dă averea și geniul lor, ei țin în ceasul de acum toată societatea creștină ca într-o pânză de paiarjen⁽¹⁾).

Din acest tablou sinoptic rezultă constatarea, că nu a mai rămas mult în stăpânirea creștinilor din bunurile ce li se cuvin, prin faptul că ei, prin civilizația lor proprie, le-au creiat. Fiecare deposedare constituie

pentru adversarul iudaic un punct dominant în lupta ce neconținut se întetește. Spre a ne menține, trebuie să recucerim pozițiile dobândite prin fraudă lor²⁾ și naivitatea noastră.

Dacă ar fi numai aceste poziții de recucerit, întreprinderea nu se prezintă de loc ușoară cerând eforturile comune a tuturor popoarelor creștine, tot mai mult strămutate în viața lor actuală și amenințate cu o completă robie în viitor. Asupra situațiunii, mărturisită de un Jidan, în măsură să o cunoască, sunt de acord spiritele luminate și desinteresate, ce și-au pus problema cu necesarele soluțiuni rezervate unui timp nu prea îndepărtat. Iată ce scrie în această privință un scriitor francez sub pseudonimul *Theo-Deodalus*, în studiul său remarcabil intitulat „L'Angleterre juive. Israel chez John Bull“. Paris Ed. III pag. 265:

„Să fim atenți; dacă popoarele, prin una din acele mișcări neprevăzute, ce pornesc din instinctul obscur al conservării și din forțe vitale necunoscute, nu se revoltă contra prepozițiilor Jidanilor și nu găsesc mijlocul de a înfrâna ambițiile lor; ziua nu va fi departe, pentru a întrebuiți expresia lui *Arnold White* „când națiunile din Europa vor descoperi dintr-o dată că floarea sunriilor țării aparține Jidanilor și că democrația, făcând operă socotită superior umanitară, a lucrat oarbă și fără știință la triumful supremației jidănești, pierzându și în același timp capacitatea de a mai păstra deosebită propria ei existență“. „Deșteptarea va fi teribilă, vai! o putem de pe acum presimți“⁽³⁾.

Nu ne ocupăm aici de imensitatea materială a acaparării jidovești în dauna popoarelor creștine, nici

de deslegarea chestiunii, în modul, de care se teme autorul francez, precum s'a temut, chinuit de presimțiri sinistre, și Jidanul *Rathenau* gândindu-se la legitima reacțiune inexorabilă din Rusia, liberată odată de bolșevismul iudaic.

Nu de dușmanul vizibil, tronând peste grămezi de aur, extorcat omennirii din sângele și sudoarea ei, ne ocupăm aici; îl vede și simte fiecare în felul său: dela țărănul din *Maramureș* până la *M. S. Regele*. Jidanul nevăzut, care a pus stăpânire pe întreg sufletul creștin, formează, prin producția spiritului său disolvant, obiectul cercetării noastre.

Puterea lui invizibilă interesează în deo ebi, fiind cu atât mai primejdiosă cu cât din umbră a știut să altereze până la completă falsificare mentalitatea bieților creștini.

Ca să atingă acest rezultat, i-a trebuit Jidanului dobândirea drepturilor politice, spre a manevra liber ca cetățean: le-a obținut.

I-a trebuit Jidanului acapararea presei, spre a amăgi masele de muncitori și a le apăta contra capitaliștilor: A pus mâna pe această forță.

Ajuns în posesiunea ambelor bunuri, istoria secolului trecut desvăluie ochiului pătrunzător, cur perfidul beneficiar a lucrat spre a face pe creștini să cugete și să judece în felul dictat de el, în conformitate cu interesele de dominațiune ale rasei lui.

Spre a zăpăci nu numai mintea maselor proletare, dar și a restului societății ariene, Iudeul secolului al XIX a înțeles, că succesul deplin se obține prin hipocrizie, prin producerea de confuziune în spirite, și prin tăgăduirea unor realități istorice.

Folosindu-se de desănuitele metode la răspândirea teoriilor, construie spre a induce în eroare, Jidanul a urmărit două ținte, și anume: să falsifice dreapta judecată și să se țină pe sine în umbră, pentru ca opinia publică, astfel înșelată, să nu zărească pe înșelător.

(1) cf. *Délassus*, *L'Américanisme et la conspiration antichrétienne*. La question juive. Notes et documents. Paris 1911.

2) A se cerceta origina averii familiei *Rotschild*, spre a se afla că la bază îi stă o speculație de bursă.

3) vezi „Dreptul rasei superioare“ de *Isac Blümchen*. Introducerea pag. 10.

Și a isbutit peste toate așteptările.

A trebuit să vină pacea iudaică, drept încheiere a războiului mondial, scoțând la lumină imensitatea puterii jidovești; a trebuit să se deștepte spiritul național la toate popoarele beligerante, ca o firească urmare a războiului, deslănțuit pentru înfăptuirea principiului naționalităților; pentru ca lumea să simțā în fine acțiunea dezagregantă și apăsarea neamului jidovesc în mijlocul popoarelor-gazdă, trezindu se la antisemitismul general, ce domnește actualmente dela Oceanul Pacific până în Munții Urali.

Și acum, din mijlocul situației primejduite în toate statele, privind îndărăt către secolul trecut, când Jidovimea de pretutindenī lucra din umbră la dislocarea forțelor politice și sociale din Europa veche; acum având perspectiva distanței și cunoscând pe agenții hotărâtori, se poate afirma, cu dovezi incontestabile, că haosul suflătesc actual, dominat de cel mai sălbatic materialism, a fost pregătit, urzit în taină și deslănțuit la momentul oportun de perfida propagandă a Jidanului, cu ținta precisă de a dărâma așezăminte respectabile spre a se instala ca stăpân printre ruine. Rusia ne oferă un tablou de o tragică eloquentă.

Metodele întrebuințate în curs de un veac sunt cele mai sus schițate. Să examinăm pe fiecare în parte în diferitele chestiuni, desbătute sub pretextul de a se face educația spiritului public de înaintea marelui războiu.

I. Hipocrizia. Toate teoriile sociale și politice, vânturate de presă jidovită, după ce au fost născocite de teoreticani jidani, sau de creștini influențați de maestri semiți, toate aceste teorii au fost puse în circulație de către autori sau propagandiști, nu spre a se bucura de o aplicațiune generală la toți cetățenii a eluiaș stat; ci au fost inventate numai pentru uzul creștinilor.

Jidanii au evitat cu precauțiune să le aplice societății lor, pe care au știut să o păstreze neamestecată cu a creștinilor, deși au pretins și obținut toate drepturile civile și politice ale acestora.

Câteva exemple. Jidanii, ca autori și propagandiști, au amestecat lumea, dornică de mai bine, cu *socialismul*, având drept țintă desființarea capitalismului și ca mijloc de realizare lupta de clasă. Acest războiu civil caută să-l deslănțue în societatea creștină: dar nici de cum în a lor, Jidanii cu toții sunt solidari între ei, dela cea mai mizerabilă creatură

galiciană până la parvenitul miliardar din New-York; proletarii lor nu trebuie și nici nu se ridică contra capitaliștilor din neamul lor! Lupta de clasă este bună numai pentru goimi!

Jidanul propagă *internaționalismul* cu desființarea deosebirilor între națiuni; dar pentru nația lui cultivă cel mai habotnic simț de conservare a unității etnice.

Jidanul propagă *ateismul pentru creștini*; dar pentru neamul lui este atât de credincios, încât confundă religia părinților lui cu însăși naționalitatea, formând un tot inseparabil și indestructibil.

Jidanii propagă în politică *regimul republican pentru alții*; dar ei sunt în organizarea neamului lor atât de mult stăpâniți de principiul monarhic, încât nici astăzi nu le a eșit din suflet, după 19 veacuri de „Diaspora“, credința că undeva într'un colț al pământului, pe care sunt risipiți, trăește în taină, cunoscut numai de „Înțelepții Protocoalelor“ așa numitul Prinț al Exilului, „Exilarhul“, care-i conduce pe nevăzute până va sosi timpul să se așeze în văzul tuturor pe tronul Sionului!

Jidanii au propagat pentru toată lumea, în curul veacului trecut, *antimilitarismul*, spre a opri constituirea sau întărirea statelor naționale; dar ei înțeleg să-și îngreădească, prin toate mijloacele, coprinsul în care să se poată desvolta la maximum puterea națiunii lor, și anume; în Palestina cer sprijinul forței militare a Mării Britanii; în Europa produc zilnic tentative de șantaj asupra națiunilor cari își apără naționalitatea, amenințându-le cu forța comprimantă a Ligii Națiunilor, ce le stă la dispoziție.

Mă opresc aici cu exemplele de practică a hipocriziei iudaice aplicată societății creștine; și te rog Domnule cititor, adună laolaltă toate aceste elemente disolvante: lupta de clasă, umanitarismul ucigător de naționalitate, ateismul, teoria republicii în dezordine și a statului lipsit de pavăza armatei; aruncă-le pe toate în arena vieții publice asupra unei societăți muncitoare, credule, dornică de mai bine; exploatează cu recredință, toate acele principii false debitându-le muncitorimii, clasei de mijloc sau intelectualilor în fiecare zi dintr'un secol întrec prin intermediul presei, în conferințe, întruniri, sau prin publicațiuni prezentate cu tot aparatul științific impunător; și prin ploaia de idei subverșive trimite neînțeles săgețile otrăvite ale urii de clasă, exploatand diferența între sărac și bogat, între

guvernat și guvernant, între inferior și superior pe scara ierarhiei militare; și atunci Domnule cititor, vei înțelege cum o ceață deasă de rătăcire și falșif care, de amăciune și răsvrătire s'a coborît în sufletele celor mulți, fecundând idei și porniri, cari au dus la dărâmarea monarhiilor și la întronarea bolșevismului, din care au profitat Jidanii în Europa zdruncinată de marele războiu.

II. Confuziune în spirite. De această tactică s'a folosit Jidanul secolului al XIX în materie de confesiuni, și anume: a căutat să inducă lumea în eroare, țintind a o face să creadă, că acolo unde se produc manifestări de nemulțumiri contra lipitoarei iudaice, ar fi nu din cauza suferinții adusă populației prin camătă, prin alcool, prin exploatare sistematică până la sânge a creștinului, ci din cauza confesiunii mozaice. Și astfel, încep invectivele aruncate cu furie: de „obscurantism“, de reinvierea barbariei medievale, de intoleranță religioasă incompatibilă cu progresul secolului. Fiecare cuvânt din cele ca exemple reproduse, conține nu numai un sfruntat neadevăr ticluit cu intenție, adică cu deplina conștiință a relei credințe; dar o falșificare a istoriei veacului al XIX, din care analele popoarelor civilizate ne stau mărturie, că în nici o țară, unde trăesc fiii aceluiaș neam, deosebiți după confesiuni, nu s'a întâmplat în ultima sută de ani fricțiuni și ciocniri din cauza credinței religioase.

Denaturarea adevărului degenează într'o bărfire incalificabilă față de poporul român, care spre deosebire de popoarele Apusului, nici când în istoria lui, din fundul evului mediu până în zilele noastre, nu a cunoscut lupte din pricina intoleranței religioase.

Atunci pentru ce ignobila măsluire a adevărului? Pentru ca meseria de cămătar, falș fraudulos, contrabandist, escroc, negustor de carne vie, mituitor, bărfitor, trădător, revoluționar, incendiator, comunist, bolșevic, pentru ca toate aceste aspecte, sub care operează fiii „neamului ales“ în societatea goimilor, să fie cu prudență și cu un vâl de compătimire acoperite, iar Jidanul să se poată prezinta ca victimă a intoleranței religioase. Această grosolană minciună o mai pun în circulație calomniatorii României întregite, și astăzi!

Nu pentru că vă închinați la tablele lui Moise, vă denunțăm opiniei publice, seminție perfidă și etern

vrăjmașă, ci pentrucă prin numărul vostru crescând și puterea mereu sporită ce ați dobândit la noi, amenințați să ne scoateți afară din Casa națiunii noastre, la a cărei clădire nu ați contribuit nici cu un grăunț de nisip.

Opera de producere a confuziunii în spirite a păruns atât de temeinic până în cele mai înalte straturi ale societății europene, încât cea mai elocventă dovadă o aflăm în tratatele de pace privitoare la reglementarea statului politic al României mici și al României întregite, cari tratate au fost redactate cu clauza încetățenirii în bloc a tuturor locuitorilor din țară fără deosebire de confesiune. Ca și cum România de la 1878 și dela 1919 se temea de confesiunea mozaică și nu de puterea distrugătoare a neamului lui Iuda!

III Tăgăduirea unei realități istorice. Nimic nu îndispune pe Jidanul modern mai mult, decât ridicarea chestiunii de rasă.

Am în mână cartea profesorului iudeu, *Ludvig Stein*, intitulată *Einührung in die Soziologie*, München, 1921, în care autorul se străduiește sub capitolul „Soziologie der Rasse”, să convingă pe cititor, că noțiunea de rasă nu este decât un instrument de clasificare în s stemul științei moderne, în domeniul antropologiei. Deci noțiunea rasă servește numai la înlesnirea investigațiilor științifice și nimic mai mult. În rупtul capului Jidanul care apără cu sau fără conștiință — în acest din urmă caz din adâncul instinctului — interesele neamului său, nu vrea să recunoască pe față că *rasa este o realitate istorică*, și deci ca atare a jucat un rol determinant în desfășurarea vieții omenirii. Pentru el nu a existat ciocnici de rase, nu au existat apropieri și fuziuni de rase; el ca Jidan, nu admite a se face lumină în capul goimilor asupra acestui punct, pentru că noi, cei de alt sânge și alt ideal etic să nu cumva să descoperim vre-o deosebire, în virtutea căreia să începem a ține pe Jidani la cuvenita distanță.

Interesul specific iudaic orbește pe omul de știință semi, pe L. Stein în așa măsură, încât uită faptul, care îl desminte categoric, și arume, pretenția însăși a Jidovimeii, de a fi fost, de a fi și de a rămâne „popor ales”.

Dar această „alegere” adică selecțiune nu se realizează tocmai prin cultivarea rasei?

Care popor s'a păstrat mai curat în cursul veacurilor decât Jidanii?

Ei au infiltrat, prin încuscări calculate, sângele lor în vinele altor popoare; dar prea puțin sânge străin a intrat în unitatea lor etnică. Așa fiind, nici un neam nu a cultivat rassa mai mult ca națiunea evree, de aceea s'a păstrat și așa curată.

Așadar, prin însăși existența istorică a Jidanilor se face dovada că noțiunea de „rasă”, nu este un simplu mijloc de clasificare în câmpul vast al investigațiilor și a sistemelor științifice; *ci este o realitate pe care nu o poți suprima din evoluția omenirii.*

Atunci, pentrucă tăgăduesc teoreticianii jidani un fapt istoric incontestabil? *Pe ru ca să nu ne trezim și noi la exclusivismul lor de rasă, cu amarele-i consecințe pentru neamul lui Iuda.* Ar urma să i ținem departe de comunitatea noastră ariană cum ne țin ei departe de comunitatea lor iudaică; ar urma, din această justă reciprocitate, să-i alungăm din toate situațiile și din toate drepturile, în virtutea cărora ei au pătruns în toate fibrele ființei sufletești și trupești a neamurilor ariene, *iară să și renunțat la țirea lor proprie*, în care noi nu am pătruns și nu vom pătrunde, precum ne arată o experiență de 20 de veacuri

La această consecință logică și

conformă intereselor de regenerare a rasei ariene, va trebui să ajungă lumea creștină, după-ce se va fi curățit atmosfera mentalității astăzi iudaizante, înțeleând în fine, că a fost înșelată spre a construi, cu brațe de robi, edificiul atotputerniciei lui Israel. După toate semnele vremii deșteperea se înfăptuește și deci urmările nu mai pot întârzia:

pentrucă, *hipocriza metodei iudaizante* este pretutindeni asăzi sus și tare denunțată și tot mai clar înțeleasă;

pentru-că, *conluziunea în spirite urmărită de metoda iudaizantă* se limpezește prin antisemitismul general;

pentrucă, *tăgăduirea realității istorice a rasei preconizată de metoda iudaizantă* este în contradicție cu întreaga evoluție a istoriei omenesti și a istoriei lui Israel în special.

Puterea acestui neam dușmănos și inasimilabil, întemeindu-se pe falsificarea mentalității ariene va rămâne fără sprijin odată ce desmeticirea celor amăgiți se va fi produs și atunci se va ivi ca o inexorabilă fatalitate prăbușirea forței iudaice aducând liniștita prosperitate a popoarelor creștine.

I. C. Cătuneanu.

L. A. N. C. în Parlament

Discursul dlui prof. A. C. Cuza

la discuțiunea asupra

Proiectului de buget pe 1931, rectificat,

**ținut în ședința de Marți — după amiazi — 7
Iulie 1931, a Adunării Deputaților — Sesiunea
Extraordizară 1931**

D. A. C. Cuza: Eu am susținut întotdeauna că Țara Românească trebuie să se desvolte prin propriile ei puteri și Țara Românească și nația românească trebuie să se descotorosească de prea mulți străini paraziți cari s'au așezat pe pământul ei. (Aplauze pe băncile L. A. N. C.) Eu susțin încă și astăzi că această es'e adevărata politica și că, dacă am ajuns în starea aceasta de strâmtoare, aceasta se datorește tocmai faptului că nu ne-am desvoltat pu-

terile naționale cum trebuia și nu am avut acea atitudine de mândrie și de energie, pe care un popor trebuie să o aibă, pentru ca să răsbătată prin toate greutățile posibile ale traiului său.

Am avut un exemplu. A venit aici d. Victor Anțonescu, unul din exponenții politicii ideilor contrare ideilor mele și care ne-a făcut o lecție de ținută, de ținută pe care trebuie să o avem noi, ca să merităm *bunăvoința capitalurilor străine*. Dar, d-lor, se pune întrebarea: chiar dacă am avea noi orice ținută așa de umilintă,

față de capitalurile străine, pe care nu a avut-o Țara Românească în trecut nici față de Turci — Țara Românească era mai mândră și mai plină de încredere în ea însăși când era sub dominația Turcilor, atunci când cel mai mic semn de independență costa capul unui om, decât suntem noi astăzi. Totuși, în situația în care ne găsim, când ni se predică o anumită ținută față de capitalul străin — eu vă declar că nu am nici o ținută față de capitalul străin.

D-lor, fie ce o fi. Dar, în sfârșit dacă d-voastră ați zice: dacă d-a ai avea o ținută față de capitalul străin, cel puțin ai să obții împrumuturi, poate că așa avea și eu ținuta aceea față de capitalul străin. Dar este dovedit că nu putem obține astăzi *nici un împrumut* și cel din urmă împrumut care a fost realizat de partidul național-țărănesc, a fost — putem zice — o adevărată rușine. (Aplauze, aprobări pe băncile majorității).

D-lor, a fost o rușine prin însăși modul cum s'a tratat acest împrumut. Mie mi se pare că un ministru de finanțe este cineva, că el reprezintă România când se duce să trateze un împrumut și când tratează împrumutul are conștiința că reprezintă o țară și un popor muncitor, care înseamnă ceva. Să te duci să tratezi un mizerabil împrumut timp de șase săptămâni și să vii pe urmă încurcându-te în diferite tratări cu diferiți indivizi, cu diferiți samsari de aici din țară, pe cari noi îi știm, cari s'au amestecat în tratările acestui împrumut, aceasta este o rușine.

D. D. R. Ioanițescu: V'a spus d. Mihai Popovici, că nu a intervenit nici un samsar. De ce reveniți cu această insinuaare??

D. A. C. Cuza: Departe de mine gândul să bănuiesc că d. Mihai Popovici s'a servit de samsari în afacerea aceasta. Înă samsarii s'au amestecat pentru afacerile lor.

D. I. Răducanu: Vrem să-i știm și noi. Vrem să știm dacă noi am adus samsari la împrumutul ultim. Regret că banca ministerială admite să se spună dela această tribună că, cu ocaziunea împrumutului celei de a doua tranșă de stabilizare, s'au introdus samsari.

D. A. C. Cuza: Nu face pe indignatul, lăsați melodrama, căci cu mine melodrama nu merge! (Ilaritate).

D. I. Răducanu: Spuneți numele.

D. A. C. Cuza: Vrei să i spun numele? Este Jidanul samsar Alfred Hefter. (Aplauze pe băncile majorității,

și, protestări pe băncile partidului național-țărănesc).

D. I. Răducanu: Și d-voastră aplaudați! (Zgomot)

D. A. C. Cuza: Pînă urmare, d-lor, dacă ar fi vorba să realizăm împrumuturi în condiții normale, așa cum pot să realizeze și împrumut statele care nu sunt falte, am zice că am avea interes să avem o atitudine oarecare față de capitalurile străine. Dar posibilitatea realizării unor asemenea împrumuturi este exclusă. În afară de aceasta, în principiu nostru, ca *naționaliști*, este exclus ca să recurgem la împrumutul străin. Oricâte greutăți am avea noi de întâmpinat, noi vedem în țara noastră capitalurile străine prea mult stăpâne pe politica statului, mai cu osebire și pe pământul acestei țări, ca să mai umblăm după capitalurile străine și să ne supunem acestei presiuni a străinătății asupra noastră.

Și atunci, resping dela început, cu oroare și cu indignațiune, ținuta care ni se recomandă față de capitalurile străine. Eu nu înțeleg să am decât o singură ținută, o ținută de mândrie și știu un singur lucru, că țara aceasta este într'adevăr, așa cum a spus-o d. ministru de finanțe, o țară bogată prin avuțiile sale naturale și că aceste *avuții naturale pot fi exploatate de noi*, iar dacă le concesionăm ca să fie exploatate de capitalurile străine, nu noi trebuie să fim recunoscători față de capitalurile străine, ci capitalurile străine față de noi. (Aplauze pe băncile L. A. N. C.).

Prin urmare, d-lor, o atitudine de mândrie, o atitudine de intrasigență față de aceste capitaluri străine și așa vrea să mă găsesc, dacă ar fi cu puțință, în tratate cu capitalurile străine și atunci veți vedea d-voastră, d-le ministru de finanțe, cum le voui trata. (Ilaritate).

Dar a'nci veți zice: acele capitaluri străine noi nu putem astăzi să le atragem...

D. C. Argetoianu, ministrul finanțelor și ad interim la interne: D-le Cuza noi nu avem nevoie de capital străin, avem nevoie de capital și nu-l găsim decât în străinătate. Aceasta este nenorocirea. (Ilaritate).

D. A. C. Cuza: Eu am să vă răspund în ce pri este *capitalul străin*, că acesta are mai multă nevoie de avuțiile noastre, decât avem noi nevoie de el. Dacă nu va avea să se supună în funcțiune prin exploatarea unor avuții capitalul piere de inaniție, pe când cu avuțiile noastre noi nu putem să pierim de

inaniție.

D. C. Argetoianu, ministrul finanțelor și ad interim la interne: Interesul este reciproc.

D. D. R. Ioanițescu: Și capitalul străin are o ținută față de d-voastră.

D. A. C. Cuza: Nici n'a avut ocazia să aibă vreo ținută față de mine, căci eu am avut o astfel de ținută față de dânsii, în cât nici n'au îndrăznit să se prezinte în fața mea. (Mare ilaritate).

D-lor, este un lucru cert. Noi cu capitalurile străine nu putem să îndreptăm starea noastră economică și financiară.

Cele ce s'au întâmpinat cu *concesionarea telefonelor și a căminurilor* este încă o dovadă în această privință. Unde ați voi d-voastră să mergeți pe această cale mai departe? Să dați în concesione toate veniturile pe care le aveți? Dar pe urmă, dacă se vor micșora veniturile, dându-le în exploatare capitaliștilor străini, cu ce mai conduceți interesul țării? Pe calea aceasta este exclus și în principiu este exclus, ca posibilitate practică, să restabiliți situația noastră economică financiară prin capitalul străin.

Acestea fiind stabile, se pune întrebarea, ce facem? D-lor deputați, iarăși mă raportează la acel englez, care are un nume curios, ca pronunțare, *Hops*, dar care este un om foarte serios, pe care îl cheamă *Hobbes*. L-am mai citat odată tot pentru uzul țărăniștilor. (Ilaritate). El spune: ad locupletandos cives necessaria duo sunt: labor et parcimonia; adică: pentru înavușirea cetățenilor două lucruri sunt necesare: „munca și economia“.

Voci de pe băncile majorității: Tra duceți tot pentru țărăniști?

D. A. C. Cuza: Tot. (Ilaritate).

Muncă și economie, în aceste două cuvinte se rezumă tot secretul restabilirii noastre naționale. Munca particularilor, munca statului, munca reprezentanților statului, cea muncă admirabilă, al cărei simbol național este marele nostru președinte al Consiliului, d. profesor N. Iorga, (aplaude pe băncile majorității); munca, pe care o exemplificați și d-voastră în fața țării, că pe aceste călduri stați câte trei ședințe pe zi, ca să puteți da satisfacție intereselor ei.

D. D. R. Ioanițescu: Înțelegem să aveți ținută față de d. prim-ministru, dar văd că aveți ținută și față de majoritate.

D. A. C. Cuza: Toți cei cari

participă la aceste debateri sunt cuprinși în laudele mele.

Economie, cea mai severă și mai strică economie, însă economie cu chibzuință, ca să nu atingem acele elemente ale statului, care trebuie să trezească energia națională, să trezească națiunea la energie, ca să și recapete situația pe care momentan a pierdut-o.

În această privință să-mi dați voie să fac o singură observație. Nu s'a suprimat, fiindcă d. profesor Iorga a protestat în această privință, nici o școală. Dar este fapt — și eu vorbesc mai cu deosebire de școlile de meserii — 91 de școli de meserii de exemplu, au trecut la comitetele școlare.

D. Profesor N. Iorga, președintele Consiliului de Miniștri și ministrul instrucțiunii publice și al cultelor: Nu în întregime; afară de profesorii titulari, pe aceia îi plătim. Incolo ajutam cât putem.

D. A. C. Cuza: Mi s'a spus că pentru aceste 91 de școli de meserii, se cereau 9 milioane și jumătate pentru lefuri și se mai cereau încă 16 milioane pentru chirie și celelalte, în total 26.000.000 lei. Pentru 26.000.000, s'au pus, — cum a-și zice? în stare de inaniție momentană 91 de școli de meserii.

Însă pentru mine școlile de meserii au o importanță foarte mare. Ele sunt cele care reprezintă munca pozitivă și acea muncă pozitivă trebuie să se facă nu numai de către meseriași în orașe, dar mai cu deosebire, fiindcă orașele astăzi, momentan, sunt ocupate de străini, să se întindă la țară și să creeze focare de muncă și de industrie în diferite sate din țară, care nu sunt ocupate încă de străini și aceste elemente vor servi pe urmă, treptat, la recucerirea și românizarea orașelor noastre, (aplauze pe băncile L. A. N. C.). Și, de aceea eu îmi zic: pentru că să facem economii la un asemenea capitol și să nu rezervăm acest capitol, găsind *alte capitole de economii, cari capitole erau mai puțin utile pentru stat decât școlile de meserii.*

D-lor deputați, *problema naționalizării orașelor*, vă întreb pe d-v. toți de aci, vă interesează sau nu vă interesează?

Voci: Desigur.

D. A. C. Cuza: Prin urmare, suntem de acord. Și atunci, ați recunoscut — nu este așa? — utilitatea noastră ca Ligă a Apărării Naționale Creștine, care ne ocupăm de această mare problemă. D. deputat Victor Antonescu ne făcea o

admirabilă lecție de ținută față de capitalul străin. Însă chestiunea este că d. Victor Antonescu și toți acei cari se găsesc în situațiuni de stat, nu pot să aibă atitudinea pe care o avem noi: vedeți, eu nu am absolut nici o îndatorire și nu am nici o ținută față de capitalul străin.

D. D. R. Ioanițescu: Dar dacă d. prim ministru ar putea să facă un împrumut în străinătate, ce ținută ați avea atunci față de d-sa?

D. profesor N. Iorga, președintele Consiliului, ministrul instrucțiunii publice și al cultelor: N'o să aibă ocaziunea, pentru că — îndată ce va fi vorba să se încheie un împrumut — și nu exploatarea onestă a bogățiilor naționale, eu nu voi mai fi pe această bancă. (Aplauze pe băncile majorității și ale L. A. N. C.)

Neted și pentru toată lumea.

D. A. C. Cuza: Foarte bine. Suntem înțeleși. D. prim ministru, cu înalta sa autoritate a clarificat această problemă într'un chip pe deplin satisfăcător pentru nația românească, și care așteaptă acest cuvânt dela d sa. (Aplauze pe băncile majorității și ale L. A. N. C.). Noi n'avem nevoie să umblăm cu cerșitul, cu talgerul după împrumuturi străine. Dar dacă sunt capitaluri străine cari să vrea să valorifice în țară la noi bogățiile noastre naționale, cinstit, și cu folos pentru noi, n'avem nimic de zis.

Acum, d-lor, care ar putea fi unele economii?

A venit d. Ghițescu și ne-a vorbit de automobile.

D. G. Ghițescu: 400 de milioane economii se pot face.

D. A. C. Cuza: Și cum zice d-sa după calculele pe cari le-a făcut, se pot face economii de 400 de milioane.

Este apoi capitolul pe care l-a invocat d. Ioanițescu, al legii cumulului. Evident că legea cumulului, bine aplicată și reducerea salariilor prea mari, ar putea să ne dea iarăși câteva miliarde.

Vă să zică *automobilele, legea cumulului, reducerea salariilor prea mari*, de aci puțin, de dincolo puțin și mai ales *misiunile*, d-le ministru de finanțe, misiunile d-voastră din străinătate! Eu nu am prea mare încredere în misiunile acestea. Misiuni culturale? Da, dar misiuni diplomatice, care sunt făcute numai ad pompam et ostentationem, care nu au nici un folos și care costă multe milioane pe stat, vă mărturisesc că nu le socot necesare. Așa dar, în această direcțiune, se pot

face multe economii.

D. profesor N. Iorga președintele Consiliului, ministrul instrucțiunii publice și al cultelor: Dați-mi voie, în materie de misiuni — iată ce recomand la toată lumea — mai ales că unele foi inspirate de persoane care se poate întâmpla să fie chiar aci în Cameră, îmi fac, din când în când, cu deosebită îngrijire, socoteli: cu 100.000 lei, doi oameni pot merge până la Paris și sta 3 luni de zile, cu condiția, naturală, de a fi pe jumătate nemâncați — și această experiență o am eu. (Aplauze pe băncile majorității).

D. A. C. Cuza: Dar, d-lor deputați, este un alt izvor de venituri și mai mult pentru acest izvor — sau mai bine pentru aceste izvoare de venituri, — am venit la această tribună, d-le ministru de finanțe. Dintre toți acei cari au venit la această tribună și au căutat să critice budgetul — nu vreau să spun cuvântul „jo-gleze“ — nu este poate cel adevărat, să jonglezi cu cifre, însă nici unul n'a atins unele izvoare de venituri, precum sunt monopoluri e.

Mă refer la două monopoluri, anume: *monopolul zahărului și monopolul spiritului.*

Într'o ședință din 13 sau 14 Martie, anul acesta, am adus chestiunea efieririi zahărului în debaterile onoratei Camere și atunci s'a ridicat d. Madgearu, care era pe vremea aceea ministru de finanțe și a spus: „măine dimineața delegația economică a guvernului se va ocupa de această chestiune“. Iar d. Manoilescu, ... d. Madgearu nu mai este aici, aceasta mi se pare grație nu știu căror întâmplări pe care le cunoaște d. Ioanițescu...

D. D. R. Ioanițescu: D-le profesor, înțelegem altcineva să facă această aluzie, dar d-ta, cu trecutul dumitale...

D. A. C. Cuza: D-le Ioanițescu nu luați în tragic! Este pur și simplu o glumă. Știe toată lumea în ce relații bune te aflai d-ta cu d. Madgearu (Aplauze, mare ilaritate).

D. D. R. Ioanițescu: Pe terenul glumelor, sunteți neîntrecut.

D. A. C. Cuza: Să-mi dați voie, d-le Ioanițescu, după șase ceasuri de ședință, socot că nu strică să avem și câteva momente de glumă, altfel Camera nu mai poate rezista.

D-lor, în acea ședință a Camerei, în care am adus în discuție necesitatea efieririi zahărului, s'a ridicat d. Madgearu și a spus: „măine dimineața delegația economică se va ocupa de această chestiune“, iar d.

Manoilescu, care astăzi este tot ministru al industriei și comerțului, a spus: „proiectul de lege este gata întocmit“.

D. Madgearu a revenit și a repetat, zicând: „proiectul de lege este gata. Consiul de miniștri l-a discutat astăzi și mâine sau poimâine se va termina cu această chestiune. Aceasta nu este o chestie care se poate discuta în cinci minute“.

Prin urmare, d-lor dacă aceste declarațiuni sunt adevărate și nu le pot considera decât ca adevărate, desigur că d-voastră (adresându-se către banca ministerială) aveți la dispoziție un proiect de lege asupra zahărului.

D. profesor N. Iorga, președintele Consiliului, ministrul instrucțiunii publice și al cultelor: Nu l-am găsit.

D. C. Argetoianu, ministrul finanțelor și ad-interim la interne: N'am găsit decât chestiunea zahărului! (Iaritate).

D. A. C. Cuza: Neluându-se nici o măsură, m'am adresat atunci d-lui prim-ministru Mironescu, spunându-i: „d-le Mironescu, problema zahărului nu se rezolvă prin comisiuni. Cu cât veți face d-voastră mai multe comisii, cu atât se va rezolva mai greu această problemă a zahărului, care este o problemă prea dulce ca să poată fi rezolvată astfel“. (Aplauze, iaritate).

Și, atunci, d-lor, eu vă propun d-voastre ca un izvor pozitiv de venituri de a introduce ceea ce este ușor și fără nici o cheltuială, monopolul vânzării zahărului. Într'adevăr, fabricile de zahăr ne-au spoliat în deajuns, vânzând pe un preț scandalos de 40 lei kilogramul de zahăr. (Aplauze prelungite pe băncile majorității).

D-lor, nu mai insist asupra acestei probleme care stă în legătură cu consumația și cu creșterea populației noastre. Știți d-voastre: copiii se alimentează cu zahăr...

D. C. Argetoianu, ministrul finanțelor și ad-interim la interne: D-le Cuza, noi, acum ne ocupăm de o rectificarea de buget, făcută în pripă. N'au trecut nici două luni de când am venit la guverna.

Evident, te asigur că fără monopolul alcoolului și fără monopolul zahărului nici nu vom putea încheia bugetul pe 1932. (Aplauze prelungite și îndelung repetate pe băncile majorității).

Nu este o făgăduială pe care o fac, este o necesitate.

D. general G. Cantacuzino-Grănicerul: Ceea ce probează că nu suntem zaharisiți. (Iaritate).

D. C. Argetoianu, ministrul finanțelor și ad-interim la interne: În ce privește prețul zahărului, să nu credeți că fabricile de zahăr realizează beneficii mari. Taxele cari sunt puse asupra zahărului, sunt îngrozitoare. Statul este cel care încasează cele mai mari sume. Probă că a trebuit să se închidă multe fabrici și se închid pe zi ce trece.

D. A. C. Cuza: S'au închis aceste fabrici din cauză că au pletoară de producție. Apoi, vânzând zahărul scump la noi, ele îl exportează în străinătate, unde îl vând cu preț eifin.

D-le ministru, vă atag atenția că fabricația unui kilogram de zahăr costă mi se pare vreo 9 lei.

Voci: 7 lei.

D. A. C. Cuza: Sau 7 lei. Se adaogă la costul de fabricațiune de 7 lei, taxa statului de 11 lei, așa că se face 18 lei, adăogați d-voastră încă 5, 6 lei, fac 25 lei, dar nu 40 lei kilogramul de zahăr. Fabricile spoliază lumea cu 15 lei cel puțin la kilogram.

D. C. Argetoianu, ministrul finanțelor și ad-interim la interne: Dar nu se vinde cu 40 lei.

D. A. C. Cuza: Ba da. (Aprobări).

D. C. Argetoianu, ministrul finanțelor și ad-interim la interne: Aceea este specula detailiștilor.

D. C. Stoianovici: Fabricile nu scot nici măcar cheltuelile. (Protestări).

D. A. C. Cuza: Se poate să spui d-ta asemenea lucru, d-le Stoianovici? Este bine să se înregistreze că acela care a făcut această întrerupere este d. Stoianovici.

D. C. Stoianovici: Nu sunt fabricant de zahăr. Este ușor să faci teorie, dar este foarte greu pentru acei oameni cari au pus capitalul lor în fabrici și n'au cu ce și plăti nici măcar minimum de existență. (Exclamații).

D. A. C. Cuza: Se vede că fabricile nu au nici un folos dela zahăr, după cum întrerupi d-ta.

D. C. Stoianovici: N'am nici un capital la zahăr, n'am nici o legătură cu fabricile de zahăr.

D. A. C. Cuza: În momentul când vorbești, cum vorbești, ai legături pe care noi nu le cunoaștem; le cunoști d-ta.

D. C. Stoianovici: Eu mă mir că d-ta, care ești un parlamentar vechiu, spui asemenea lucru. Mi-ai fost profesor, dar nu permit să-mi spui acest lucru.

D. A. C. Cuza: Eu sunt parlamentar vechiu, dar d-ta afirmi un lucru pe care nu-l afirmă nimeni,

când afirmi că fabricile nu câștigă nimic, vânzând zahărul cu 40 lei și că fabricanții n'au cu ce și plăti nici măcar minimum de existență.

D. I. Buzdugan: Dar chiar reprezentanții fabricilor de zahăr, spun că zahărul este prea scump. (Întreruperi, zgomot).

D. A. C. Cuza: D-le Buzdugan, suntem de acord. D. ministru a declarat că va studia această problemă și noi avem deplină încredere în capacitatea d-sale, că o va studia și-i va da soluțiunea necesară.

D. D. B. Ioanițescu: Dar în chestiunea aceasta există un proiect de lege depus chiar de d. Manoilescu în sesiunea trecută.

D. A. C. Cuza: Nu știu în ce termen a fost depus proiectul de lege, însă eu țin la aceste două monopoluri: monopolul zahărului și monopolul spiritului. (Aplauze). Monopolul spiritului este astăzi în mâinile fabricanților, cu toții străini (aplauze) și dacă este vorba ca să se exercite un monopol așa de periculos, d-le ministru, cum este monopolul spiritului, atunci statul are datoria să vină să introducă el monopolul spiritului (Aplauze).

Aceasta am susținut-o eu, d-lor deputați, discutând proiectul de lege al monopolului vânzării alcoolului, încă din anul 1894, când era ministru al finanțelor Menelas Ghermani. Și astăzi revin asupra acestei mari probleme și am credința că sub președinția d-lui N. Iorga, care este un mare Român și a d-lui C. Argetoianu, aceste probleme se vor rezolva pe cât mai curând.

Aceasta a fost, d-le ministru, d-le președinte și d-lor deputați, scopul venirii mele la această tribună și în momentul când d-voastră, d-le ministru de finanțe, a-ți făcut declarațiunea că nici nu concepeți bugetul pe anul 1932, fără aceste două monopoluri, că aceste două monopoluri vor fi bine studiate și introduse, eu mi-am alins scopul venirii mele aci și vă mulțumesc pentru declarația d-voastră. (Aplauze pe băncile Ligii Apărării Naționale Creștine și pe băncile majorității).

Manifestații antisemite la Varșovia.

La Universitatea din Varșovia s'au produs noi manifestații studențești, naționaliste. Jidanii au fost bătuți, lăsând mulțime de răniți. Cursurile s'au suspendat.

Solie către Moți *)

După veacuri de chinuri, îndurate dela stăpânirile străine, împotriva cărora noi Moții, singuri în tot Ardealul, ne-am împotrivit cu armele, a venit și pentru noi în 28 Octomvrie 1918 ziua când, înainte de a trece Carpații, din nou, izbăvitoare armată a Regelui Unirii, am pus mâna pe arme și alături de armele Țării Românești, înfrățindu-ne sângele, ne-am dus cu isbândă până la Tisa, și de acolo până în inima dușmanului nostru de moarte.

Atunci Tribunalul ace'or vremuri chemându-ne la arme, ne-a trimis solia :

„Tot ce ne-au răpit regii Ungariei și stăpânii străini ai Ardealului,

Păduri, pășuni și băisaguri,

ni le va da toate România și Regele ei nebiruit! Ne vor da cu două mâini tot ce au cerut Horia și Iancu! Uniți cu frații de pretutindeni, împingem hotarele la Tisa și Dunăre: În moștile mănoase dela Tisa și Dunăre se vor împlânta Moții și Crișenii!

O să fiți străjerii României-Mari, una și nedespărțită, ca Sfânta Treime!“

Pe această temelie au porait Moții, ca adevărați frați de cruce din străvechi vremuri, șiau plătit cu martirii lor arși pe rug, și eroii însângerați depe Arieș, Someș, și Criș până la Tisa, dorul lor nestins pentru Unire, pământ și dreptate.

Și acum după 13 ani, după plângeri și jalbe către toți cărmuitorii și toate stăpânirile, ne vedem împinși la o înceală și nemiloasă moarte: foamea, boala și stricăciunea ne înădușă răsufierea.

Până când ?

Nu am fi adevărați Moți, nici frați de Cruce, cum am fost de veacuri, dacă nu am face toate sforțările legiuite, ca primejdia pieririi noastre, de care s'ar înlanțui pieirea întregului Neam Românesc, să fie înlăturată pe căile pașnice și cinstitute ale legilor și cărmuirii românești.

Deaceea am reînființat pe față și la lumina zilei, nu ca în trecut, în ascuns și în întunericul nopții, străvechiul nostru legământ: **„Frăția de Cruce din Țara Moților“**, ca să lupte, cum ne sfătuește nemuritorul nostru Triun Avram Iancu în testamentul său: „Tare în credință, că luptătorii cu armele dreptului vor redobândi drepturi e pierdute ale națiunei“.

Altădată Horia, Cloșca și Crișan și căpitanii lor și-au jurat frăție de cruce, sub goronul dela Tebea;

Altădată Avram Iancu, Axente Sever și Popa Balint cu Prefecții, Tribunii și Legionarii lor au reînnoit jurământul de credință al fraților de cruce, la Abrud;

Altădată frații de cruce din 1918 au făcut din nou jurământ pentru Desrobire și Unire, la Cluj.

Atunci aceste jurăminte chemau: la arme!

Astăzi în România-Mare, încheată și cu sângele Moților, ne stau deschise căile legiuite și „Frăția de Cruce“ pe aceste căi fățișe și cinstitute, cere dreptul la viață, sănătate, omenie și dreptate pentru toți Moții, dela cărmuitorii țării!

Deaceea vrem să se știe, în clipa când pornim din nou la luptă legală, sub steagul tricolor românesc, înfășurat de crucea albă moțească a „Frăției de cruce“ că scopul nostru este, ca pe căile strict legale și constituționale, să cerem la toți cei cari poruncesc peste această țară românească, să își țină făcușele sărbătorești date Moților.

De aceea scopul „Frăției“ noastre este și rămâne după Statut :

„1. Apărarea drepturilor pozitive și naturale ale Moților.

2. Revendicarea situației juridico-istorice „ab antiquo“ și înlăturarea condițiilor de existență și dezvoltare, atât pentru comune, cât și pentru familii și singuratici, în Țara Moților.

3. Constituirea de unități administrative și economice în Țara Moților, fărămițate între județele Cluj, Turda, Alba, Hunedoara, Arad și Bihor, din România întregită.

4. Înființarea de colonii pentru Moți și îngrijirea constantă de înflorire a acestor colonii, precum și menținerea legăturilor coloniilor moțești, cu regiunile lor de obârșie“.

Fraților de Cruce Moți !

Ca și înaintașii noștri, Moți și Frați de Cruce sunt acei, cari azi vreau să vă întrunească pentru luptă legiuită, fățișă și cinstită, vreau să vă ferească de foame și viermele stricăciunii, ce roade întreaga țară, dar mai adânc s'a înfipt în nenorocita țară a Moților.

În această clipă hotărâtoare nu vedem mântuire, decât ca toți Moții, fără deosebire de orice credință și legământ vremelnic, să se adune sub steagul neprihănit al Crucii Albe cu tricolor, desfășurat de „Frăția de Cruce din Țara Moților“ și să ne sfātuim, ca pe drum strâns legiuit, dar cu ho'ărâre moțească nestrămutată :

a) să pretindem înființarea unui Comisariat al Regelui pentru întreaga țară Moților cu depline puteri, ca să îndrepte toate nelegiuirile trecutului și să pună temelii tari pentru un viitor sănătos;

b) să pretindem cu un singur glas, reînființarea unui singur județ al Moților și al vechiului Zarand;

*) Publicăm această solie, drept document în legătură cu lupta dusă pentru dreptatea Moților. Guvernul a găsit de bine să interzică adunările convocate, prin această solie.

c) să pretindem să ni se facă dreptate în păduri, pășuni, băișaguri, drumuri și trenuri, colonizări, hrană, sănătate și prilejuri de muncă;

d) să pretindem îmbunătățirea rassei, ieftinirea transportului și asigurarea piețelor pentru vitele noastre;

e) să pretindem să ni se dea întărind industria casnică, noi industrii, bărci populare și cooperative, stârpindu-se cămătăria, ce ne secătuește până'n măduvă și ușurându-se replăirea prin conversiune cu termene prelungite;

f) să pretindem ca fără zăbavă prin lucrări publice în păduri, comunicații și mine, să se stârpească lipsa de muncă, ce infometează și înădușă toată țara Moților, de când nici Statul, nici societățile exploatare și nici proprietarii nu mai dezvoltă activitatea din trecut;

g) să pretindem încă odată, limpezirea apelor Crișului, ca să scăpăm ogoarele și vitele de otrăvurile galiței străine dela Gura Barzii.

Să pretindem mai presus și înainte de toate:

1. Amnestierea tuturor delictelor silvice;

2. Infăptuirea în întregime a programului statornicit de Consiliul de Miniștri sub Ion I. C. Brătianu și aprobat de Regele Ferdinand;

3. Trenul Cluj—Câmpeni, precum și celelalte trenuri și drumuri plănuite;

4. Spitalul f. Crucii Roșii maghiare din Cluj câștigat de Stat, făcând de M. S. Regina MARIA, ca spital central al țării Moților și misiunile Crucii Roșii, cu alimentarea bolnavilor lipsiți;

h) să pretindem grijă și ajutor pentru biserică și școală, duhovnici și dascăli.

Toate aceste plângeri, dureri și nedreptăți, să le înfățișăm în memorii (jalbe) către M. SA Impăratul nostru, Regele tuturor Românilor, Sfaturile țării și Inaltul Guvern, trimise printr'o puternică delegațiune în frunte cu Tribunalul Moților și toți prefectii legiunilor Frăției de Cruce.

Pe preoții noștri îi vom ruga, să înalțe rugi la ceruri pentru isbânda dreptății Moților, și pentru sufletele Moților cari, morți au fost temelia de stâncă a conștiinței naționale din trecut, iar vii sunt astăzi pavăza puternică la frontiera de apus a țării

Spre această țintă Consiliul suprem, Statul Major al Frăției de Cruce din țara Moților, a hotărât să cheme adunări regionale, pe ținuturi în săli închise, anume:

1. La Câmpeni pe ziua de 5 Noemvrie orele 3 d. m.

2. La Abrud pe ziua de 8 Noemvrie orele 12 a. m.

3. La Baia de Criș pe ziua de 10 Noemvrie orele 11 a. m.

4. La Huedin pe ziua de 12 Noemvrie orele 11 a. m.

iar în urmă se convoacă un **Congres general** cu **delegați** din **fiecare sat** a țării Moților, care se va ține

Duminică 22 Noemvrie orele 11 a. m. la Turda, orașul pătimirii lui Mihai Viteazul.

Toate primăriile, delegații agrari și consiliile comunale trebuie să se înfățișeze, dacă sunt adevărați Moți și frați de cruce, cu durere față de popor, cu Memorii (jalbe) scrise, în cari să se arate durerile și plângerile comunelor și satelor, precum și căile de îndreptare. Aceste jalbe vor fi adunate și se vor închea într'un singur **Memorand**, la Turda, pentru întreaga Țară a Moților.

Cei ce stau în fruntea Țării Românești, vor trebui să înțeleagă, că Moții nu cerșesc, ci își pretind dreptul la viață și muncă. Precum în trecut cu sângele lor s'a încheat revoluțiile și războaiele pentru libertate și Unire, Moții cer ca acest sânge să fie cinstit, iar rănile Țării Moților să fie vindecate, înainte ca vâlul morții să-i acopere.

Frați de Cruce Moți!

Veniți deci cu toții la adunări! Invităm pe toți deputații și senatorii din Țara Moților, pe toți frații de cruce, tineri și bătrâni, organizați pe sate în Frății de Cruce, sub comanda celui mai bun și mai drept dintre voi, în frunte cu preoții și învățătorii, cu prapori și o cruce albă pe steagurile tricolore, pentru ca să dovedim, că Moții cer, uniți în cugete și simțiri, uniți în cuvinte și fapte: **viață și dreptate!**

Vom pretinde guvernului, ca să îndeplinească toate **promisiunile** făcute de Regele Ferdinand Desrobitorul, și de actualul Rege M. SA CAROL al II-lea, care a binevoit să spună Tribunalului nostru, că va cerceta boala, și va căuta leacul, precum și toate făcânduințele guvernelor românești!

Noi nu mai vrem doină de jale: „Munții noștri aur poartă, noi cerșim din poartă 'n poartă“ ci vrem cântecul de isbândă: „Astăzi cu bucurie, Românilor veniți“.

Moți și Frați de Cruce! Strângeți-vă rândurile, suflați pantru adunare din tulpnice, ca să se cutremure văzduhul. Veniți în rânduri de câte patru, la adunări, sub comanda celui mai destoinic dintre voi, ținând rânduială ca ostașii Crucii, Dreptății și Păcii! Noi vrem să vă ducem la izbândă!

Trăiască Regele! Trăiască România tare!

Trăiască Țara Moților!

Acum și'n vecii vecilor, Amin!

Cluj, la 13 Octomvrie 1931.

In numele Consiliului Suprem al „Frației de Cruce” din Țara Moșilor:

Dr. Amos Frâncu,
senatorul Moșilor, Primu-
președintele Frației de
Cruce. F. Tribuna al Le-
giunilor Române din
Ardeal în 1918.

Dr. Virgil Șortan,
Secretar general al
Frației de Cruce.

Gen. Alexandru Vlad,
Președinte - Prefect al
Legiunilor gemine din
județele Hunedoara și
Arad. F. comandant al
Gărzilor Naționale din
Transilv. în 1918.

Ul. Traian Gomboșiu,
Președinte - Prefect al
Legiunilor gemine Turda
Bihor, f. deputat.

Căp. inv. E. Șimon,
Președinte-Prefect al
Legiunilor gemine Cluj
—Alba. F. comandant al
Bat. 3 din Legiunea I-a
în 1918.

dr. Emil A. Dandea,
Prefectul Coloniilor Mo-
ștești, avocat, f. primar,
f. deputat.

Președinții de onoare ai Frației de Cruce:

Ioan C. Căfuneanu,
profesor universitar-Cluj.
Deputat de Baia.

General Ioan Hidu,
f. Comandant al Legiuni-
lor din Ardeal în 1918.

Dim. B. Ionescu,
prof. univ.-Cluj.

Augustin Maier,
prof. univ.-Cluj.

dr. Dominic Stanca,
Dir. Spitalului de femei-
Cluj. f. comandant al
Legiunii or dela jiu
în 1918.

Membrii de onoare ai Frației de Cruce:

Corn. Zelea-Codreanu,
deputat de Neamț.

Ioan I. Moța,
avocat Orăștie, Pref.
onor. al Frației de Cruce
pt. jud. Hunedoara.

Dr. Lazar Isaicu,
asistent universitar-Cluj.

Aurel A. Mureșanu,
istoriograful Frației.
Publicist-Brașov.

Liviu Tempea,
prof. la Conservator-
Cluj.

Dr. Simion Câmpeanu,
Președinte-Prefect al
jud. Hunedoara, avocat,
f. prefect-Deva.

Dr. Pașca Vasile,
Președinte-Prefect al
județului Cluj. Dir. Spit.-
Huedin.

Prof. Traian Mager,
Președinte-Prefect al
județului Arad.

dr. Lazar Chirilă,
Președinte-Prefect al
județului Turda, f. de-
putat.

dr. Nicolae Mocanu,
Președinte-Prefect al
județului Bihor, avocat-
Oradea.

Prot. On. V. Bârluțiu,
Președinte-Prefect al
județului Alba, profesor-
Aiud.

Traian Andreica,
Președinte-Prefect al
Municipiului Cluj.

dr. Radu Fodor,
Președinte-Prefect al
Frației pentru Moșii din
vechiul Regat, avocat-
București.

prof. stavr. Vasile Gan,
Președinte al Frației pt.
regiunea Baia de Arieș,
f. senator.

prof. Aurel Munteanu,
Președinte al Frației pt.
regiunea Huedin.

prot. Iosif Furdui,
Președinte al Frației pt.
regiunea Câmpeni.

Preot Vasile Șpan,
Președinte al Frației pt.
comuna Lupșa.

dr. Cornel Anca,
avocat, apărătorul
Moșilor.

dr. Axinte Tâmașiu,
avocat Baia de Criș.

Aurel S. Goia,
profesor-Cluj.

dr. Em. Anca,
asistent univ.-Cluj.

dr. Ionel N. Palade,
avocat-Cluj.

dr. Cornel Todea,
asistent univ.-Cluj.

dr. Vasile Vertan,
avocat-Cluj.

dr. Pavel Iva,
medic-Sebiș (Arad.)

dr. Petre Macaveiu,
avocat-Cluj.

dr. Augustin Rusu,
avocat Cluj.

Emil Popoviciu,
stud. un v.

Eugen Anca,
preot.

Emil Tâmașiu,
stud. univ.

Remus Maniu,
Stud. Univ.

Dumitru Bănică,
student univ.

Coriolan Munteanu,
stud. univ.

Emil Popa,
student univ.

Dan Atanasescu,
student univ.

Nicolae Mocanu,
pensionar.

Laurențiu Corcheș,
Centurionul regiunii
Câmpeni.

Gavrila Maier,
cemerțiant, centurionul
regiunii Gilău.

Ioan Potra,
Centurionul regiunii
Ciucea.

Slugoi la Jidani

Reproducem din „Gazeta Mara-
mureșană” numărul din 5 Noembrie
1931 informația de mai jos din care
orice bun Român află cu indignare,
cum se poartă **autoritățile**, pre-
tinse românești, cu un luptător neîn-
fricat al **Ligii Apărării Naționale**
Creștine, cu **Zaharia Manolache**
din **Sighet-Maramureș**, căruia i
s'a răpit singurul lui izvor onest de
 existență, spre a se face pe placul
Jidani: or cari au tot întorsul ca
 mișcarea noastră să nu prindă ră-
dăcini în Maramureș.

Autoritățile locale supunându-se
cu slugărnice ordinelor dictate din
umbră, de jidani, s'au executat și au
zdrobit mijloacele de traiu ale unui

bun Român, după cum reese din
următoarea informație:

„Exces de zel.

Răspunzând unor imperative mis-
tice de legalitate și cu un exces de
zel neobicinuit, autoritățile au or-
donat distrugerea gheretei d-lui
Manolache, unde de bine de rău,
țărani români, veniți la oraș, stăteau
în prăvălia unui bun Creștin și
Român.

Cauzele profunde și hotărâtoare;
cari au determinat această extermin-
are a unui Român, ar fi de natură,
de estetică urbanistică. Ori toate
piețele acestui murdar oraș, sunt
populate de șatre și gherete, unde
se vând poame și unde murdăria

abundă. Pentru ce nu s'au luat
măsuri generale de suprimare a
tuturor gheretelor și șatrelor? Dar
se vede că bunul și adevăratul Ro-
mân nu poate trăi în țara lui și
este exterminat și nimicuit tocmai de
frații lui, în spre bucuria și veselia
străinilor“.

iată, scumpe cititor, la ce drăstru,
individual în persoana lui **Zaharia**
Manolache, și **colectiv** pe seama
întregului Maramureș, *iată unde*
duce puterea jidovească, *ce și a ales*
ca instrumente de executare, slugoi
inconșienți și înștrăinoți, pe repre-
zentanții autorităților locale.

Rugăm achitați
abonamentul

Insemnări pe marginea Procesului Tischler

— Când va veni dreptatea ? —

Se împlinesc exact 10 ani, decând **Moșii** — elementul dinamic al Românilor din Ardeal, — se răsbobiesc în fața justiției cu *Tischler Mor*, devastatorul pădurilor din masivul Ciucea-Vlădeasa.

E un proces care, prin elementele lui componente juridico-sociale, și mai ales prin dedesubturile sale politice, merită să ne oprim puțin asupra lui. Urmărind dispozitivul celor două forțe în luptă, constatăm că armele utilizate pe câmpul tactic al justiției nu sunt deopotrivă, nici ca sistem și nici ca metodă.

Deoparte, apar în fața zeiței Temis, Moșii cu apărătorii lor dârji și cinstiți, iar la celălalt pol Jidanul Tischler folosindu-se de metodele specifice rasei lui Iuda: corupție, minciună, falș și mituire. Povestea acestui proces este lungă și încurcată tocmai ca o cărăruie de pădure din munții Vlădeșei, care deabia se vede, pentru ca să dispară definitiv dinaintea ochilor și să apară apoi iarăși la vre-o câteva sute de metri.

Să vedem dar, evoluția acestui insolubil proces.

Zece sate moșești din masivul păduros Ciucea Vlădeasa*) printr'o serie de hotăriri ale organelor de expropriere (Comisia de Ocol-Huedin, și Comisia Județeană-Cluj) au fost improprietărite cu păduri în întindere aproximativă de 16.000 jugăre.

Aceste păduri formau proprietatea hoșilor de codri Tischler-Bürger, cumpărate dela grofii scăpătați Banffy, Bethlen etc. Samsarul Tischler, ajuns din simplu agent de asigurare, mare capitalist, cu întinse și spurcate legături la București, nu s'a putut împăca cu dreapta judecată a instanțelor agrare dela Cluj.

Tare în credință, că în Țara Românească se poate obține și cumpăra to ul, pământ, omenie, și dreptate, a pornit dolidora de bani și a bătut la ușa Comitetului Agrar, unde cu ajutorul unor avocați inconștienți a făcut cerere de revizuire.

Se vede că judecătorii dela Co-

mitetul Agrar, nu prea s'au lăsat convinși de gravitatea argumentelor: *bani*, invocate de bancherul Tischler. Pentru mai deplină lumină în cauză, Comitetul Agrar, delegă pe Inspectorul general Agronom *I. Popescu-Pera* și Inspectorul general silvic *Golgoteanu*, ca să facă împreună o cercetare la fața locului, și să raporteze asupra unor puncte de fapt anume determinate.

Aici începe târgul de conștiințe și planurile infernale ale bestiei jidovești, pentru a jăcmăni pe Moși, de codri munților, la umbra cărora ei singuri în întreg Ardealul au jurat și pus în marș revoluțiile pentru libertate și unire.

Cei doi inspectori generali, în loc să se deplasese la fața locului, pentru a cerceta și raporta adevărata situație a lucrurilor, s'au mărginit doar să traverseze pădurile supuse exproprierii, și să se oprească în toamna anului 1925, la o cârciumă din Valea Drăganului, unde au pus la cale cu avocatul lui Tischler, ne mai pomenita excrocherie înscenată pe trupurile frânte de mizerie, ale vitejilor Moși.

La cârciuma blestemată din Valea Drăganului, doi mișei și un bandit au poposit să ticluiască acte falșe și rapoarte mincinoase, pe temeiul cărora Comitetul agrar, avea să pronunțe o judecată, care nici mai mult nici mai puțin frustra pe Moși, de păduri, furându-le dreptatea și gătuindu-le viața.

Inspectorii ministerului de domenii în loc să colinde sat de sat, cercetând starea de fapt, cu nevoile reale, și să ia numărul efectiv al capilor de familie, n'au dat nici pela notariatele ceruale, de unde ar fi putut lua exact datele precise, și s'au mulțumit pur și simplu să ciocnească paharele cu vinul spumos, plătit de arginții lui Tischler, prohodind la cârciuma lui *Checicheș*, din Valea Drăganului, dreptatea alor 10 sate de Moși.

Ameziți de tăria vinului și mai ales seduși de puterea banilor, au luat depe un certificat liberat avocatului lui Tischler, numărul caselor (*fumurilor*), nu al capilor de familie, trecând în raportul lor un minus de 992 capi de familie. Iar pentruca

miselia să fie perfectă, au omis din raportul lor două sate (Vișag și Traniș), ambele arse până în pământ de bandele revoluționare ale lui Ko suth, în 48. Deosebit au omis să arate că satele fiind de munte, lipsește agricultura, iar ocupația populației se mărginește exclusiv la creșterea vitelor și prelucrarea lemnului, fapt care îndreptătea potrivit legii, la cote mai mari de pădure și pășune.

Comitetul agrar, sprijinindu-se pe aceste date și arătări inexacte, și în flagrantă contradicție cu realitatea, prin deciziunea No. 245 din 18 Martie 1926, fixează întinderea ce se cuvine pentru toate satele la un loc, la cifra de 6412 jugăre cadas-trale, întindere ce se expropriază, din pădurile numiților Tischler—Bürger. Restul de 9588 jugăre le scutește de expropriere și le oferă drept plocon devastatorilor de codri.

Ion Mihalache fostul ministru al Agriculturii, fiind sesizat de apărătorii Moșilor *Dr. Amos Frâncu, E. Șiancu, E. Vasiliu și R. Fodor*, că decizia de expropriere a Comitetului agrar este întemeiată pe arătări mincinoase, institue o comisie de anchetă compusă din trei inspectori silvici, cari să cerceteze din nou, și la fața locului, asupra unor puncte determinate și în legătură cu raportul incriminat.

Comisia de anchetă făcând cercetări la fața locului, depune raportul în care conchide, că cele arătate de inspectorii generali *Golgoteanu și Popescu-Pera* nu sunt adevărate, și arată în mai multe puncte, falșurile comise de acești excroci puși în slujba lui Tischler.

Ministrul sevizază Parchetul de Cluj, unde se deschide acțiune publică, iar în urmă, pe cale de declinări de competență, procesul ajunge înaintea Cabinetului 7 Instrucție-Ilfov. De aci prin apel și recurs chestiunea a ajuns până la Căsuție. În ziua de 2 Noemvrie, Secția a II-a a Căsuției luând în desbatere, recursul înaintat de *Popescu-Pera*, împotriva deciziunii de punere sub acuzare, a Curții de Apel din București, respinge recursul, îl află culpabil pentru infracțiunea de falș, material, și îl trimite în judecata tribunalului corecțional.

Trebuie să mai pomenim, lucrul cunoscut de altfel, că unul dintre coautoii materiali ai infracțiunii — Inspectorul *Golgoteanu* — de bună seamă sub presiunea gravelor remușcări de conștiință, și-a expiat singur greșala, trăgându-și un gionte

*) 1. Ciucea, 2. Valea Drăganului, 3. Poeni, 4. Rogojel, 5. Boiu, 6. Bologa, 7. Săcuiu, 8. Vișag, 9. Lunca Vișagului, 10. Traniș.

n tample.

Aceasta ar fi în linii mari, Odisea procesului Moșilor din regiunea Ciucea-Viădeasa, cu magnații finanței jidovești: Tischler & Bürger.

Zece ani nu au ajuns să se poată deslega firele diabolic înodate, a acestui proces, care deabia acuma începe... Nu trebuie să ne scape din vedere, că armele de cari Tischler se folosește pentru a stoarce o judecată strâmbă, sunt complectamente infecte. Falșul, minciuna, corupția și mituirea, toate încercate fără pe ea multă selecțiune, și eşalonate după importanța insului, căruia se adresau, sunt eficiente pentru a scoate din răbdare atât pe Moși, cât și opinia publică românească conștientă și cinstită.

E bine, să nu uităm și alte elemente de o gravitate zdrobitoare.

Acțiunea publică deschisă contra lui Popescu-Pera, în așa zisa zodie a accelerării judecăților, deabia a putut să avanseze într'un an și mai bine, până la punctul de a fi pus sub acuză. Câți ani vor mai trece până când Moșii vor lua o sentință definitivă, pentru a putea cere revizuirea la Comitetul agrar?

După informații cari nu suferă o desmințire, asupra celor 9588 de

jugăre scutite de expropriere, grevează creanțele alor 4 bărci, în valoare de 37 milioane Lei. Nu este exclus, ca până când Moșii vor putea să ceară revizuirea, pădurile lor să fie de mult scoase la mezat, de către băncile cari au creditat pe Tischler. În acest mod el va fi definitiv scos din cauză și va râde în pumni, de Moși, pe care i-a știut înșela pe cât de genial tot atât de legal.

De 10 ani satele moșești nu au mai primit nici parchetele anuale ce le revin după lege. Cutreerând această regiune am văzut scene de un raig și un patetic care odată trăite, se întipăresc în minte, cu o putere de obsesie și de halucinație, de o intensitate sguuitoare.

Somăm Guvernul ca să ia măsuri grabnice de îndreptare, accelerând cursul acestui proces. Dreptatea Moșilor nu poate fi suspendată în atmosferă ca sicriul lui Mahomet, fiindcă s'ar prea putea, ca acum după ce **congresele moșești au fost interzise**, deși erau îndreptate pe căi strict legale, să se verifice axioma: *ex cinere nascitur ultor*.

Dr. Virgil E. Șortan
— Cluj —

Inflație — Conversiune — Moratoriu

Incontestabil că ne găsim în fața unor probleme sociale, foarte greu rezolvit, mai ales că ele izvoresc din starea deplorabilă a celui mai important factor de producție a țării, agricultorul, probleme cari pe zi ce merge se agravează în așa măsură încât orice întârziere comportă cu sine noi și mai radicale intervenții.

Nu cred că se găsește unul singur care ar susține, că măsurile ce ar fi fost eficace în 1926-27 mai sunt și azi. Atunci ar fi fost de ajuns reducerea cametei, cărei camete în cea mai bună parte se poate atribui și singura noastră distrugere economică, precum și taxelor vamale atât de urcate.

Zadarnic s'a intervenit cu aceste măsuri, atunci când întreaga economie particulară a fost pusă la index, încât puterea ei de producție era redusă la zero.

Nimeni nu-și închipuia că starea de lucruri va merge atât de departe, și consecințele ei se vor restrânge chiar asupra acelor cari se opuneau

mereu funelor intenții, prin faptul că erau cointeresați. Țăranii au ajuns azi la culmea desnădejzii încât nu sunt rari cazurile când spun „facă sequestru, iasă la licitație, însă am să văd eu cine are să pună plugul în brazdă în pământul meu“.

E explicabil deci faptul că azi se vorbește atât de insistent de eventuala inflație sau conversiunea datorțiilor agricole, cu toate riscurile ce le comportă. Târziu, abia în al 12-lea ceas au revenit și politicianii noștri la realitate.

Și închipuie cineva că aceste măsuri de ultim moment vor avea efectul dorit? Greu de crezut, mai cu seamă de către acei ce au cât de puțin idee de consecințele acestor măsuri, în special din punct de vedere economic național.

E drept că *pentru interesele momentane* a singuraticilor particulari **inflația ar avea** efect destul de bun, însă pentru economia națională *ar fi* lovitura de moarte, mai cu seamă în cazul că echilibrul dintre moneda hârtie și aur s'ar strica,

prin faptul că ar trebui cu minimum 500% depreciat leul, pentru ca să revenim la prețurile produselor agricole din 1926-27. Efectul acestei măsuri *cine știe* dacă ar folosi pentru toată lumea considerând că o bună parte din agricultori, nu mai au nici inventarul agricol necesar producției precum nici nu mai posedă vite cari ar putea să le vândă să facă față plăților. Pe de altă parte cine-și închipuie că s'ar putea schimba mentalitatea agriculturului într'un timp atât de scurt, în sensul ca să nu mai facă datorii, atunci când ar vedea că iar are izvoare de câștig. Inflației i-ar trebui deci un timp mai lung pentru ca să-și aibă efectul dorit, lucru care din punct de vedere economico-național nu este admisibil. Urmează deci să fie analizată a doua soluțiune: **conversiunea datorțiilor**, comportând cu mult mai mic risc și având eficacitate mai bună, depinzând de sine înțeles de modul cum va fi aplicată. Dacă planul va rămâne acel publicat prin ziare, e de pus la îndoială eficacitatea lui, în primul rând prin faptul că statul nu mai poate interveni cu ajutor pecuniar, deci numai ca arbitru, ceea ce putea să facă cu mult mai înainte și poate cu mai bun succes, iar a doua oară, dacă anuitățile ar începe să decurgă din prima zi a conversiunii mulți dintre cetățeni n'ar putea să le achite.

Urmează deci o singură soluție ce *poate ar avea* efectul dorit, aceea a acordării unui **moratoriu**, de cel puțin 3 ani, agricultorilor, interval care ar fi de ajuns pentru refacere și revenirea la puterea de producție din trecut.

După scurgerea acestui timp ar putea să înceapă plata primelor anuități ale conversiunii, bineînțeles în mod crescând, la început mai mici și pe urmă mai mari.

Se pune întrebarea dacă s'ar putea acorda acest moratoriu sau nu? Cu greu, mai cu seamă că e în detrimentul celor ce ar trebui să-l aplice; cu toate aceste dece n'ar putea să beneficieze și agricultorul de drepturile de cari beneficiază o bancă sau un comerciant, adică de acordarea unui moratoriu?

Ce e agricultura, decât o întreprindere comercială care comportă tot atâtea riscuri ca ori care alta?

În orice caz nu se mai admite nici-o întârziere, ca nu cumva starea de fapt să meargă prea departe.

Zaharia Vasile
lic. Acad. Com.
— Sălajiu —

Congresul L. A. N. C. — Bucovina

Ținut Duminică 1 Noembrie 1931 la Rădăuți, a numărat **peste 15.000**, zi cincisprezece mii participanți-jărani din Bucovina, veniți cu steagurile, în căruțe, călări, și pe jos, bărbați și femei, tineri și bătrâni, cerând înainte de deschiderea Parlamentului, într'un singur glas:

1. *Oprirea execuțiilor silitе;*
2. *Revizuirea datoriilor și scăderea lor la sfert, dupăcum a scăzut și prețul pământului;*
3. *Să se voteze Legea Căminului rural, ca să nu se poată vinde gos-*

podăria cu 5 fălci de pământ, casă, 2 cai sau 2 boi, pentru nici un fel de datorie;

4. *Să se fixeze ratele de piață a datoriilor ce rămân, în termen de 20 ani.*

*

Ziarele nu au amintit un singur cuvânt, sau dacă unele au amintit, au aflat de bine a scrie câteva rânduri, cu date false, despre acest impozant congres, cași care la fel nu a ținut nici o altă organizație politică din Bucovina.

încă lumina adevărului adevărat. Acolo nu se cunoaște osatura marelui pericol. Iar rezultatul este — sau urmează să fie — identic cu cel din țara voevozilor descălecători, unde cinstitul boier a ajuns să fie lemne și să care apă jidanului îmbogățit prin excocherie și șantaj. Ce deprimandă privește și se conturează înaintea străinului care observă — trecând prin țara noastră, — raportul inechitabil dintre randamentul muncii Românilor și randamentul speculației jidanului! Orb trebuie să fii, ca să nu bași de seamă, că jidovimea este beneficiara ostenețelor sârmanilor Români.

Uitați-vă la situația cinstiților boieri maramureșeni!

Din stăpâni au ajuns robi.

Din proprietari au ajuns clăcași.

Din independenți au ajuns vazali.

Ei bine, nu credeți că a sosit momentul ca această stare de rușinoasă sclavie să înceteze?

Este o datorie de conștiință și de sânge care trebuie îndeplinită de actuala generație. Această datorie e: Luminarea, consolidarea economică și întărirea morală ce trebuie să le substituim actualei conjuncturi în care se află urmașii Daco-Românilor.

Este inadmisibil și împotriva echității sociale ca elementele autochtone să fie slugi și robi jidanilor venetici. Dacă avem o țară câștigată prin jertfe și sânge, apoi aceasta trebuie să fie a noastră iar nici de cum a profitorilor cari caută să-i fărâmițeze temeliiile.

Vrem ca România să fie a Românilor.

Inv. **Ion Berinde**

— Maramureș —

Cinstiții boieri în pribegie

Potrivit unei tradiții milenare, composesorii maramureșeni, ori de câte ori se adunau la sfat, erau întâmpinați de președintele micului soviet cu titlul nemeșesc de: „Cinstiții boieri!“ Acești Români de viață veche, în vremurile când nația lui Iuda nu și făcuse castele încă în ținuturile Maramureșului voevodal, erau mândri la înfățișare, cu multă demnitate în purtări, sobri și deosebit de ospitalieri. Codii: Gutâfului, Pietrosului, Țibleșului și ai Pop Ivanului cu mândrele lor întinsuri constituiau o avuție strămoșească de care nu era iertat să se atingă nimeni. Iar pășunile bogate, staulele de vite și legendarele țarcuri pentru oi, erau socotite ca un fel de zestre lăsată de însuși Dra. oș Vodă, voinicilor cari n'au consimțit să plece spre Moldova.

Viața patriarhală, îndestularea și deplina mulțumire a boierilor de odinioară, au ajuns astăzi în Maramureș o ironică parodie. Parcă tot ce a fost odată, demn de soarta unui neam atât de muncitor, cum e cel de aci, a intrat în legendă.

Astăzi cinstiții boieri maramureșeni, au ajuns pribegi, pe drumuri, în căutarea unui codru de pâine. În virginele păduri au intrat securile nemiloase ale xilofagilor jidani. Iar în staule și țarcuri nu mai rumează juncanii și oile boierilor de ieri. Acolo se odihnesc patrupedele jidovimii.

Cinstitul boier e silit să-și ia

traista în băț, să plece în pribegie dealungul unui pământ, a cărui roade intră în jignițele pistruiaților din neamul hapsân al lui Iuda-Vânzătorul.

Veneticul jidan nu s'a mulțumit cu oblăduirea pe care, din milă din sîiă, i-a acordat-o cinstitul boier. Asta n'a fost deajuns pentru șarpe. Ci, mânat de o tradiție bigotă, a căutat cu orice preț să-și însușească avutul celui care l-a ospătat în casa sa. Și a reușit. Astăzi nobilii composesori maramureșeni, trebuie să se mulțumească cu vreascuri și surcele. Bradul, stejarul și fagul din codrul strămoșesc, sunt lemne de construcție scrijelate sfidător de xilofagul jidan. Iar boul și oaia, dacă vreau să trăiască, trebuie să pască în poiana lui Ștrul. Țara lui Pătru Opincă și Ion Săcure, a ajuns dominion jidovesc.

Nimeni, nu poate ridica glasul împotriva acestei neomenii, fără a risca ceva.

Evreimea acaparatoare, împrăstie cu dărnicie, arginții storși cu viclenie depe urma ostenețelor bietului Român. Li împrăstie, în dreapta și în stânga, numai ca să poată domina licențele mase de goimi. Pe sfârșirea izbutesc. Pe aiurea li se înfundă. Acolo unde li se înfundă, înseamnă că, nația respectivă își dă pe fect de bine seama ce vasăzică jidani.

Unde dimpotrivă, jidovimea domină, înseamnă că, acolo n'a pătruns

Citiți și răspândiți

Infrățirea

Românească